

северни племена. И не веднажъ Пакуриянъ излизаль срещу тия пълчища и спираль тѣхното напредване. Въ бой съ такива нападатели — въ едно сражение съ печенези презъ 1086 г., той получилъ много рани и починаль. Тѣлото му било погребано въ манастира, който той основаль три години преди това, да служи за покой на останкитѣ му и за прощка на грѣхъветѣ му.

Пакуриянъ не се задоволилъ само да издигне манастиръ. Той оставилъ многобройни имоти за неговата издрѣжка — ниви, села и дворци, които сж изброени подробно въ устава, който е запазенъ въ покъсни преписи. Оттамъ узнаваме, че манастирътъ ималь и странноприемници на различни мѣста, гдето могли да ношувать пѣтници и да получавать безплатно храна. Освенъ имотитѣ на Григория, на манастира били завещани и имотитѣ на брата му Аспазия, тѣлото на когото сжщо било пренесено тукъ. Споредъ устава монаситѣ на тоя манастиръ могатъ да бждатъ само грузинци, 51 на брой, и като изключение само може да има 1 грѣкъ за писарь. Защото, както пише въ устава, Пакуриянъ се страхува, да не би нѣкои грѣци, хора насилници, самохвалци и алчни, да измаматъ проститѣ и довѣрчиви грузинци и да заграбятъ манастира. Освенъ това манастирътъ билъ обявенъ независимъ отъ патриарха, отъ императора, отъ митрополититѣ и областнитѣ управители. Докато Пакуриянъ билъ живъ, тия негови желания били изпълнявани, но покъсно постепенно се нарушавали, докато по едно време всички монаси били грѣци. Кога е станало това, не се знае.

Подробна история за манастира нѣмаме. Обаче, притежаваме редица сведения, които показватъ, че той сжществувалъ непрекъснато цѣли осемъ вѣка и половина и е билъ свидетелъ на всички промѣни въ нашата страна презъ тая дълга епоха. Ще споменемъ само нѣкои отъ най-важнитѣ събития свързани съ манастира.